2. KAPITOLA

Plesk!

Rodinka zlatohnědých křečků rozdávala dortíky dalším zvířátkům, která posedávala u stolků venku před pekařstvím. Jakmile uviděli dívky, Ždibáčkovi jim zamávali a běželi je přivítat.

„Lilko a Jolo, seznamte se s panem a paní Ždibáčkovými," představila je Zlatka,

„a jejich dětmi Penny, Jenny a Olívií.“ Každý z malých křečků měl na hlavě květinový věneček. Ten Olíviin byl upletený z růží,

a když se dívky sklonily, aby ji pozdravily, Olívie vložila Jole do ruky svou drobounkou tlapku.

„Opravdu moc ráda vás poznávám,“ pravila malá křeččí holčička roztomilým hláskem.

Mezitím se kolem seběhli další kamarádi. „Ahoj!“ pištěla myška Molly Třasořitková.

K ní se přidala Bella Mourková, stříbrná pruhovaná kočička s růžovým batůžkem: „Ahoj, Jolo a Lilko!“

„Hurá, už jste zase zpátky!“ volala ježčí holčička Emilka Ostnohřbetová.

„Je tak krásné vás všechny zase vidět!“ rozplývala se Lilka, když je vřele objímala. S Jolou pomohly Molly, Belle i Emilce, když se dostaly do různých potíží, a od té doby zůstaly velmi dobrými kamarádkami.

Potom šla Emilka Jole a Lilce ukázat všechna zvířecí mláďata, která u dlouhého stolu zdobila různé dorty. Z malých

zdobicích cukrářských sáčků na ně vymačkávala barevné polevy.

„Moc se mi líbí ty vaše kudrlinky," přiznala Lilka.

„A co teprve ty malé kvítečky," dodala Jola.

„Děkuju, děkuju!" pištěla všechna ta roztomilá zvířátka.

Lilka si prohlížela malé pekařství. „No není to krása, Jolo?" rozplývala se.

Domek měl doškovou střechu z rákosí. V přízemí byla prodejna pečiva a dívky si klekly, aby nahlédly do maličkých okének. Na pultu byly vyskládané desítky drobounkých zákusků a dortíků, všechny

Pekařství
U Ídibášků

krásně zdobené polevou. „To je tak roztomilé," rozplývala se Jola. „A všechno vypadá tak lahodně!"

Když se Lilka právě dívala do oken v prvním patře, kde viděla malé postýlky s nařasenými přehozy, ucítila, jak jí někdo ťuká do nohy. Sklopila zrak a uviděla Olívii s velkou mísou v tlapkách a šťastným úsměvem na tváři.

„Chceš ochutnat trochu polevy?" zeptala se křeččí holčička a kývla ke krémové bílé směsi. „Tajemství naší slavné nektarové polevy známe pouze my Ždibáčkovi. Je vynikající! Pojďte ji vyzkoušet!"

Odvedla dívky ke stolu a chopila se sáčku se zdobicí špičkou. „Tohle vynalezl náš výr pan Mudropírko," vysvětlila. „Je to Ladný a snadný zdobicí sáček."

Olívie pootočila kolečkem vedle zdobicí špičky. „Tímhle se vybírají různé barvy," vykládala a vymáčkla na dortík trochu růžové polevy.

Vtom se objevil maličký hraboš v modrých teniskách. „Olívie, zase mi došla poleva," přiznal se stydlivě.

Olívie se usmála: „Péťa Drobek!" představila ho. „To už byl třetí sáček! Ale to nevadí, můžeš si půjčit můj." Otočila se

na dívky a zašeptala: „Péťa je můj nejlepší kamarád. Má tu polevu tak rád, že ji podle mě určitě všechnu spořádá sám!“

Péťa už už pelášil pryč s polevou, když najednou vykřikl. „Pozor!“

Plesk!

A zbrusu nový nápis nade dveřmi pekařství byl celý ušpiněný rozplácnutým dortem!

„Kdo to udělal?“ podivila se Olívie a nechápavě se rozhlédla.

„Hihihiii!“ zaslechla Jola. I ona se rozhlížela, ale nemohla přijít na to, odkud ten řehot přichází, když vtom…

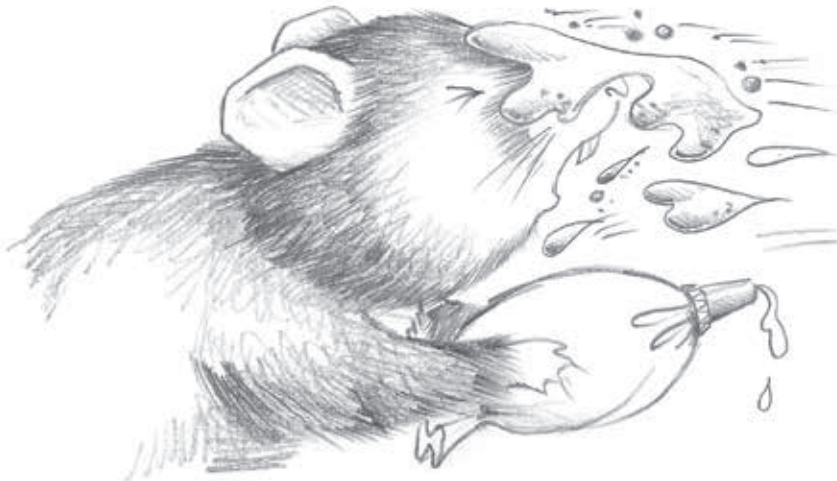

Plesk!

„No tak!“ křikl Péťa, kterého dort trefil rovnou do obličeje!

Péťa si otřel z tváří růžovou polevu a zazubil se, když si pečlivě olizoval tlapku. Jenže v tu chvíli začala všechna zvířátka

křičet a cupitat, protože na ně doslova pršely další dorty. Plesk, plesk, plesk!

Všechno kolem pokryly kousky piškotu a polevy.

Jola a Lilka se po sobě udiveně podívaly. Někdo tu po všech hází dorty! Ale kdo?